

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : DIMITRIE ALEXANDRESCO

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : EMANOIL DAN

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : I. S. CODREANU

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 20 »
 3 luni 10 »
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/98 =

SUMAR

— **Considerațiuni generale asupra delictelor și quasi-delictelor ca surse de obligațiuni în Codul civil German și Român** (urmare și finit) de d-l judecător *Dem. Polichron*;

JURISPRUDENȚA

— Trib. Covurlui s. II: *Firma Drăgănescu & Bunca cu Minorii Talal Speter și Iancu Speter* (Efectele concordatului față de creditori și față de falit);

— Tribunalul Caliaera: *Trifon Athanasof cu Teodor Toșef* (Dacă un creditor al beneficiarului cambiei poate efectua o poprire pentru suma ce se datorește acestuia de un terțiu pe baza cambiei?) cu o **Notă** de d-l avocat *Gr. L. Irancu-Iași*;

— Trib. civil din Lisieux (Incapacitatea tutorului de a primi cesiunea unui drept existent în contra minorului, prevăzută de art. 450 C. civil român nu se aplică curatorului sau consiliului judiciar), cu o **Notă**.

Rezumatul Jurisprudenței Curții noastre de casație

— **Casație s. I:** Succesiune. — Acceptare tacită la prima instanță. — Dacă se poate reveni în cursul instanței de apel? — Partaj. — Raportul dotei. — (Art. 752, 689 și 700 c. civil);

— **Casație s. II:** Magistrat transferat. — Momentul până în care el poate instrumenta în vechea funcțiune. — Aducerea la cunoștință a decretului;

— **Casație s. III:** Camere arbitrale. — Competință — Diferend isvorât dintr'un contract de vindere-cumpărare de cereale. — Stipulara competenței acestei instanțe. — Dacă trebuie ca contractul să fie anunțat la Bursă în 3 zile. — Dispoziție din regulament neprevăzută în lege. — (Art. 47 l. burselor și 188 din regulament).

CONSIDERAȚIUNI GENERALE

asupra

Delictelor și Quasi Delictelor ca surse de obligațiuni în codul civil German și Român

(Urmare și finit)*

Responsabilitatea funcționarilor

Codul german stabilește prin art. 839, o responsabilitate specială funcționarilor publici, relativ la daunele pe care le pot cauza în această calitate și ca o atingere adusă îndatoririi profesionale.

„Orice funcționar — spune art. 839 — care intenționat sau din neglijență, contravine îndatoririlor sale profesionale, într'atât cât aceste îndatoriri îl obligă față cu cei de al treilea, e obligat să repare dauna ce ar rezulta dintr'o asemenea contravențiune.

„Dacă funcționarul nu e culpabil decât de neglijență, el nu va răspunde decât în cazul când partea vătămată nu poate obține în alt chip reparațiunea.

„Orice funcționar care, în judecata unui proces,

contravine îndatoririlor sale profesionale, nu e responsabil de prejudiciul cauzat, decât atunci când, viol larea îndatoririlor sale profesionale, îl face pasibile o pedeapsă, urmărită pe calea procedurii penale. Această regulă nu se aplică însă, pentru refuzul sau întârzierea, care ar fi contrarii îndatoririi profesionale.

„Obligațiunea de reparațiune nu mai are loc când, intenționat sau din neglijență, partea vătămată a omis să înlătore prejudiciul, prin exercițiul unui mijloc de drept“.

Principiul ce se degajează, din citirea art. reprodus mai sus, este acela al unei responsabilități speciale aplicabilă funcționarilor și relativă numai la prejudiciul pe care aceștia îl pot pricinui terților prin violarea îndatoririlor profesionale.

Dispozițiunea aceasta e prin urmare inaplicabilă, în cazul în care un altul ar mai fi responsabil cu funcționarul în culpă, cum ar fi cazul când, funcționarul considerat ca prepus al statului sau al altei instituțiuni publice, statul ori instituția ar fi responsabilă ca comitente.

Sfera de aplicațiune, a acestui articol este astfel restrânsă numai la actele care angajează responsabilitatea personală a funcționarului, prin violarea îndatoririlor sale profesionale, prin urmare, violarea unor prescripțiuni regulamentare, care singure pot da naștere unei acțiuni în îndemnizare în potriua funcționarului în culpă¹⁹⁾.

Condițiunile pentru ca această dispozițiune să fie aplicabilă sunt două: 1) funcționarul, să aibă această calitate în sensul dreptului public, și a 2-a, ca prejudiciul cauzat unui al 3-lea, să fie rezultatul abaterii de la îndatorirea sa profesională.

Partea a doua a art. 839 stabilește însă o excepțiune relativă la funcționarii judecătorești. În privința acestora, responsabilitatea nu va avea loc decât în cazul când, violarea îndatoririlor profesionale ar fi de o astfel de natură, încât ar expune pe judecător la o pedeapsă, dacă ar fi urmărit pe calea procedurii penale. Altfel, funcționarul judecătorec nu răspunde.

*) Vezi No. 76 și 78/915.

¹⁹⁾ Saleilles, op. cit. nota pag. 428 și pag. 425.

După părerea unanimă, e vorba de judecăți conțencioase, civile, penale, administrative etc. Dispozițiunea art. 839 e inaplicabilă însă, ori căror alte măsuri ce judecătorul ar lua pe cale grațioasă.

Această dispozițiune era cu atât mai necesară, cu cât potrivit dreptului comun, judecătorii ar fi putut fi făcuți răspunzători, chiar pentru o rea interpretare a legilor, ceea ce ar fi fost exorbitant. Totuși, cu ocaziunea discuțiunii acestui articol în Reichstag, socialiștii în deosebi, au fost protivnici acestei dispozițiuni, susținând că, faptul unei rele interpretări a legii, constituie o contravenire la îndatoririle profesionale. Din fericire însă, părerea socialiștilor n'a prevalat.

Pentru ca să se evite orice îndoială, art. 839 adaogă, că dispozițiunea de mai sus, nu se aplică judecătorilor, când se fac vinovați numai de întârziere în judecată sau de tăgadă de dreptate. În aceste cazuri, existând o adevărată violare a îndatoririlor lor profesionale, se aplică dreptul comun relativ la responsabilitatea funcționarilor.

În toate cazurile însă, dacă partea vătămată avea un mijloc de drept, cu ajutorul căruia, să înlăture prejudiciul cauzat de funcționar și n'a uzat de el, orice responsabilitate dispăre. Ca mijloace de drept, ar fi căile de atac, apel, recurs etc.

Codul civil român, nu cunoaște o dispozițiune similară. În afară de art. 1000 pe care atât doctrina cât și jurisprudența l'aplică statului ca comitent pentru daunele, pe care prepușii sau funcționarii le-ar cauza altora, nu există nici o dispozițiune, care să se refere strict la îndatoririle profesionale prevăzute de art. 839 german.

În privința funcționarilor judecătorești însă, codul de procedură civilă prevede trei cazuri în care judecătorii pot fi urmăriți după cererea părții vătămate: 1. Când au lucrat cu vicieșug sau au fost mituiți, 2 când legea îi declară răspunzători și al 3-lea în caz de tăgadă de dreptate.

Observăm că, primul caz ar intra în prevederile art. 839 german, căci într'un asemenea caz, în potriva judecătorului culpabil s'ar putea urmăriindu-se calea procedurii penale, obține o condamnățiune, iar tăgada de dreptate care în codul german constituie o violare a îndatoririlor profesionale, îndreptățește și la noi conf. art. 306 și următori pr. civ., pe partea păgubită, să susțină o acțiune în îndemnizare, în contra judecătorului culpabil.

Daune și evaluarea lor.

Codul german, după ce stabilește care anume sunt faptele ilicite, prin art. 842-852, explică ce vor trebui să conțină daunele rezultate din ele, și care sunt normele în fixarea quantumului lor.

Astfel, obligațiunea reparațiunii daunelor cauzate de un fapt ilicit, se va întinde, la orice prejudiciu pricinuit pozițiunii sau viitorului părții vătămate. (art. 842). Se vor avea în vedere prin urmare, atât

daunele prezinte, cât și cele care în mod normal se vor manifesta în viitor, cum ar fi de pildă, supresiunea capacității de muncă.

Regula generală în materie de despăgubire, este reparațiunea integrală prin plata unei sume de bani, echivalentul daunei.

Codul german recunoaște totuși părții vătămate dreptul să pretinză în locul unei sume fixe, o rentă; aceasta însă numai în cazul când, rezultatul actului ilicit, ar fi o incapacitate de muncă. Chiar într'un asemenea caz însă, dacă există un motiv considerabil (Wichtiger Grund) partea vătămată poate pretinde o îndemnizare în capital. În nici un caz însă, nu i se poate impune părții vătămate, în potriva voinței sale, o îndemnizare în capital.

Dacă actul ilicit a avut drept rezultat moartea unui om, atunci în quantumul daunelor la care cel responsabil pentru un asemenea act va fi obligat, se vor cuprinde și cheltuelile de înmormântare și care se vor plăti aceluia, asupra căruia cade obligațiunea, să suporte asemenea cheltueli.

Dacă victima unui omor, era în timpul vieții sale legalmente obligată la suportarea cheltuelilor pentru întreținerea unui al 3-lea, într'un asemenea caz, autorul actului ilicit va fi obligat să servească o rentă în bani celui de al 3-lea privat de mijloacele de întreținere, pe care i le procură victima și în măsura în care aceasta era obligat să i le procure.

Această dispozițiune se va aplică și atunci când, de și pentru victimă obligațiunea de întreținere nu era încă născută în momentul morții sale, dar urmă să se producă curând, cam ar fi cazul când terțiul era numai conceput în momentul morții aceluia, care avea obligațiunea de întreținere. (art. 844).

Doctrina și jurisprudența română ca și cea franceză²⁰⁾, recunoaște tot în cadrul art. 998 c. civ. existența daunelor morale, prin urmare și o responsabilitate pentru asemenea daune. Ca și în codul german, daunele morale pot fi cumulate cu cele materiale, ceea ce însemnează că, instanțele judecătorești atunci când faptul ilicit e capabil să prejudicieze pe cineva și materialicește și moralmente, sunt obligate să examineze ambele elemente ale daunei, și cel moral și cel material.

Spre deosebire de codul român însă, codul german prin art. 847, limitează daunele morale numai la anumite fapte ilicite: vătămarea corpului, sănătății și privațiunea libertății, precum și la daunele morale pe care le încearcă o femeie în privința căreia, s'a comis o crimă sau un delict în contra bunelor moravuri, sau care prin dol, amenințare sau abuz de autoritate, a fost determinată la o conviețuire extra-conjugală.

Acțiunea în daune în asemenea cazuri nu aparține decât părții vătămate, nu poate fi cesionată și nu

²⁰⁾ Alexandresco, V pag. 450.

Daloz, Nouveau code civil annoté pg. 710, tome III.

trece la moștenitori decât în cazul când victima intentase deja acțiunea fiind în viață, sau când dauna fusese recunoscută printr'un contract.

În această privință, cu drept cuvânt și la noi d-l Alexandresco susține că, în privința daunelor morale rezultate dintr'un delict îndreptat contra unei persoane, acțiunea civilă nu trece la moștenitorii săi, decât dacă ea fusese intentată de defunct.

Prescripție.—Acțiunea în desdaunare sub imperiul codului nostru civil, se prescrie conf. art. 1890 prin 30 de ani, întrucât nici o altă prescripție mai scurtă, n'a fost edictată în această materie. Această regulă generală, suferă însă o excepțiune, atunci când faptul ilicit constituie în acelaș timp și un delict penal și unul civil. În acest caz, conform art. 593 și următorii din pr. penală, acțiunea civilă se va prescrie odată cu acțiunea publică.

Codul civil german prin art. 852, reduce la 3 ani timpul înăuntru căruia o asemenea acțiune poate fi pornită. Acești 3 ani vor curge din momentul când partea vătămată are cunoștința de prejudiciul cauzat și de persoana obligată să-l repare, iar abstracție făcând de această cunoștință, prin 30 de ani de la comiterea faptului. Acțiunea civilă însă este independentă de acțiunea publică în cazul când acelaș fapt ar da naștere la ambele aceste acțiuni²¹⁾.

Un ultim alineat al art. 852 prevede că, atunci când ca urmare a unui fapt ilicit, cel obligat la reparațiunea prejudiciului, a dobândit ceva în paguba celui vătămat; va fi obligat la restituire, chiar după împlinirea prescripției acțiunii în daune și aceasta după dispozițiunile referitoare la îmbogățirea fără cauză. O dispozițiune al căruia fundament îl formează echitatea, atât de fecundă în consecințe dealungul întregului și monumentalului cod civil german.

DEM. POLICHRON
Judecător de ședință Trib. Dolj

TRIBUNALUL COVURLUI S. II

Audiența dela 14 Ianuarie 1915

Președinția d-lui I. BOTEZ Judecător de ședință

Sentința comercia'ă No. 9

Firma Drăgănescu & Bunea cere declararea în stare de faliment a Minorilor Talăl Speter și Iancu Speter

Faliment.— **Concordat.**— **Efectele lui față de creditorii și față de falit.**— **Contract sinalagmatic.**— **Rezilierea lui.**— **Prescripție.**— **Termen.** (Art. 859, 862, 863 și 852 c. comercial; Art. 1021 și 1022 c. civil).

1. *Concordatul este un contract sinalagmatic intervenit între creditorii și falit, în condițiunile cerute de lege, prin care cei dintâi renunță la o parte din creanța lor în favoarea falitului și fac să înceteze efectele declarațiunii de faliment.*

2. *Conform art. 859 c. com. omologarea face concordatul obligator și irevocabil pentru toți creditorii anteriori, trecuți sau nu în bilanș, a căror creanțe sunt sau nu verificate, fie că au intervenit sau nu la încheerea lui. El cade numai în*

caz de anulare, reziliere sau în caz de declararea unui nou faliment.

3. *Rezilierea concordatului pentru neplata ratelor urmează a fi cerută prin justiție.*

4. *Acțiunile de reziliere a contractului, în materie de faliment, se prescriu prin doi ani, socotiți de la data expirării termenului scadenței ultimei plăți ce falitul urmează a face conform concordatului.*

Tribunalul,

Asupra prezentei acțiuni;

Având în vedere susținerite părților, actele și lucrările din dosar;

Având în vedere că firma Drăgănescu & Bunea din Galați prin petițiunea înreg. la No. 20156 din 1914 a cerut declararea în stare de faliment a minorilor Talăl Speter și Iancu Speter reprezentați prin tutricea lor legală Seva Speter din Galați;

Că, prin jurnalul din 17 Decembrie 1914 s'a dispus scoaterea din proces a tutoarei, fiind stabilit că minorii au devenit majori;

Având în vedere că, în fapt, se stabilește următoarele Talăl și Iancu Speter fiind declarați în stare de faliment încheie la 3 Mai 1914 un concordat cu creditorii lor, obligându-se să le plătească o quotă concordatară de 60 la sută ce urma să fie achitată în termen de 15 și 18 luni dela omologare, care s'a și încuviințat de către tribunal la 31 Mai 1913;

Că, la încheerea acestui concordat firma reclamantă care era creditore în baza a trei cambii verificate și admise la masa falimentului, nu a luat parte și expirând termenul de 18 luni ea nu a fost achitată de către faliiții concordatari cu quota ce li se cuvenea conform concordatului;

Că, după expirarea termenului concordatului la 11 Decembrie 1914, unul din faliiții concordatari anume Iancu Speter face o somațiune firmei reclamante pentru a se prezenta cu cambiiile în cancelaria Corpului de portărei spre a-și primi suma de lei 1634.90, cari se cuveneau drept quotă concordatară, după ce mai înainte cu trei zile primise o scrisoare din partea reclamantei prin care le cerea întreaga sumă din cambii

Că, a doua zi 12 Decembrie prezentându-se procuratorul firmei Drăgănescu & Bunea la Corpul portăreilor a refuzat a primi suma de lei 1634.90 ce i se oferea de Iancu Speter, cerând plata integrală a cambiilor întrucât concordatul a expirat;

Având în vedere că astăzi se cere declararea în stare de faliment a faliiților în baza acestor trei cambii;

Că, în susținerea cererei sale reclamanta invoacă faptul că neluând parte la încheerea concordatului nu putea cere rezilierea lui pentru neplata quotei; că deși prin omologare concordatul a devenit obligator pentru toți creditorii, aceasta numai înăuntru termenului stipulat; că, odată acest termen expirat starea de concordat încetează și toți creditorii reintră în drepturile lor. Că, termenul concordatului expirând fără ca faliiții să fi plătit datoria reclamată la 8 Decembrie 1914, le-a cerut plata integrală; că în loc să se execute acestia au somat-o să primească quota concordatară, ori această ofertă este nevalabilă și neoperantă întrucât prin concordat legiuitorul s'a îndepărtat de principiile dreptului comun în ce privește punerea în întârziere a debitorului, căci nu creditorii trebuie să ceară plata quotei concordatate ea făcându-se de către delegatul creditorilor, care depune recipisele sumelor de bani la tribunal;

Că, întrucât pârâții nu i-au plătit sumele datorite în termenul stipulat prin concordatul încheiat, iar astăzi nefiindu-i achitată suma integrală, acțiunea sa este întemeiată;

Având în vedere că pârâții au opus faptul că atâta timp cât concordatul nu este anulat după cererea oricărui creditor pentru fraudă sau dol, sau reziliat după

²¹⁾ Buinoir, Code civil allemand, pg. 430.

cererea unuia sau mai multor creditori cari au luat parte la deliberațiunile pentru încheierea concordatului, resiliere sau anulare care are de efect redeschiderea falimentului, concordatul subsistă, deoarece expirarea termenului nu dă dreptul creditorilor de a reclama plata integrală a creanței lor, căci rezilierea nu se face deplin drept prin aceasta ci trebuie cerută, iar până atunci concordatul rămâne existent;

Că, oferta plății concordatului făcută de părâți este valabilă, întrucât termenele de plată se socot întotdeauna în favoarea debitorului; că firma reclamantă nu dovedește că a cerut plata acestei quote sau că i-a pus în întârziere, întrucât prin scrisoare din 8 Decembrie 1914 li s'a cerut plata întregii sume de bani, pe care nu o datorau și care deci nu li se poate opune;

Având în vedere că firma reclamantă este creditoarea părâților în baza a trei cambii pentru cari conform concordatului încheiat între falii și creditorii lor, urma să primească o quotă de 60 la sută, adică suma de lei 1634.90;

Că, nefiind achitată în termenele stabilite prin concordatul încheiat a refuzat în urmă oferta ce i s'a făcut pretinzând întreaga sumă;

Că, astăzi în baza acestor creanțe cere declararea părâților în stare de faliment;

Având în vedere că concordatul este un contract intervenit între creditori și falit în condițiunile cerute de lege, prin care cei dintâi renunță la o parte din creanța lor în favoarea falitului, iar pe de alta fac să înceteze efectele declarațiunii de faliment;

Că, din dispozițiile art. 859 c. com. rezultă că omologarea face concordatul obligator pentru toți creditorii anteriori trecuți sau nu în bilanț, a căror creanțe sunt sau nu verificate, fie că au intervenit sau nu la încheierea lui;

Având în vedere că din dispozițiile art. 862 și 863 c. com. cât și din consecința caracterului său de contract, se stabilește că concordatul odată omologat de justiție este în principiu irevocabil;

Că, el cade numai în caz de anulare, reziliere sau în caz de declararea unui nou faliment;

Având în vedere că concordatul fiind considerat drept un contract sinalagmatic urmează că trebuie să facem aplicațiunea principiilor de drept comun asupra condițiunii rezolutorii tacite, care este totdeauna subînțeleasă în caz când una din părți nu-și îndeplinește angajamentul (art. 1020-21 c. civil);

Că așa dar, el nu se reziliază deplin drept prin faptul expirării termenelor de plată a quotelor concordatate;

Că, nicăeri legea nu dispune rezilierea deplin drept;

Că, aceasta rezultă în mod evident și din dispozițiunile art. 852 c. com. care dispune că acțiunile de reziliere a concordatului în materie de faliment se prescriu prin 2 ani socotiți dela data expirării termenului scadenței ultimei plăți ce falitul urma a face conform concordatului;

Că așa dar, rezilierea urmează a fi cerută în justiție;

Având în vedere că după expirarea concordatului, dar mai înainte de a fi puși în întârziere, părâții au făcut reclamantei ofertă reală cu somațiunea No 3965 din 11 Decembrie 1914 pentru suma de lei 1634.90 cât li se cuvenea drept quotă concordatară;

Că reclamanta a refuzat să accepte această ofertă;

Având în vedere că scrisoarea din 8 Decembrie 1914 prin care reclamanta cere părâților suma de 3074 lei nu urmează a fi considerată ca o punere în întârziere, întrucât nu se cere plata quotei concordatate, ci a întregii creanțe și nici nu e făcută în conformitate cu dispozițiunile art. 1079 c. civil;

Că pe lângă aceasta reclamanta nici nu a cerut rezilierea concordatului;

Având în vedere că atât reclamanta cât și părâții au susținut că cea dintâi nu ar fi putut cere rezilierea concordatului întrucât nu a luat parte la încheierea lui, trăgând din aceasta fiecare din părți concluziuni diferite;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 863 cod.

com dacă falitul nu îndeplinește condițiunile concordatului, unul sau mai mulți creditori cari au luat parte la deliberațiuni și cari nu au fost îndestulați cu sumele cuvenite prin concordat, vor putea cere rezilierea lui;

Considerând că din această dispozițiune trebuie să decidem că rezilierea poate fi cerută de oricare creditor a cărui creanțe au fost verificate sau admise provizoriu la masa falimentului, iar nu numai de aceia cari au luat parte efectivă prin prezența lor la încheierea lui;

Că aceasta rezultă din aceea că toți acești creditori sunt convocați pentru a-și da avizul la încheierea concordatului; că din faptul că nu au luat parte efectivă la încheierea lui, nu a putut fi în intenția legiuitorului de a le face o situațiune mai rea, cu atât mai mult cu cât concordatul încheiat și omologat de justiție le este obligator;

Că, prin «creditorii cari au luat parte la deliberațiuni» trebuie să înțelegem pe toți acei ale căror creanțe au fost ținute în seamă pentru a forma majoritatea în număr și sumă cerută de legiuitor (art. 848 c. com.);

Având în vedere că din cele mai sus expuse se stabilește că concordatul subsistând și după expirarea termenelor de plată a quotelor concordatate firma reclamantă nu a cerut rezilierea concordatului pentru neplata quotelor, nici anularea lui pentru fraudă sau dol;

Că mai înainte de orice punere în întârziere părâții i-au făcut ofertă reală pentru suma ce îi o datorau și a refuzat să o primească;

Că astfel fiind astăzi nu mai sunt în drept să ceară declararea părâților în stare de faliment în baza creanțelor ce prezintă;

Că așa dar acțiunea este nefondată și urmează a fi respinsă ca atare;

Pentru aceste motive, redactate de d-l membru supleant, tribunalul respinge etc.

(ss) I. Bottez, P. Panaitescu.

Grefier, (s) A. Petrovici

TRIBUNALUL JUDEȚULUI CALIACRA

Audiența dela 11 Martie 1915

Prezidenția d-lui TRAIAN ALEXANDRESCU, Președinte

Sentință comercială No. 55

Trifon Athanasof cu Todor Toșef

Poprire.—Cambie.—Dacă un creditor al beneficiarului cambiei poate efectua o poprire pentru suma ce se datorește acestuia de un terțiu pe baza cambiei? — Soluție negativă.— (Art. 455 pr. civ.; Art. 281, 316, 321, 349 și 907 al. 2 C. com. și art. 1149, 1393, 1395, 1718 și 1719 C. civil).

Un creditor al beneficiarului cambiei nu poate efectua o poprire pentru suma ce se datorește acestuia de un terțiu pe baza cambiei, căci măsura asigurătoare sau executivă a popririi este vădit incompatibilă cu caracterul special al cambiei, întrucât cine zice «poprire» zice și indisponibilitate a sumei poprite, iar cambia este prin excelență un instrument de circulație, fiind asemănată, în legislația comercială modernă, unei adevărate monede fiduciare, proprietatea ei fiind necontestat supusă transmisiunii prin gir, grație clauzei la ordin.

Tribunalul,

Având în vedere apelul făcut de Trifon Athanasoff, domiciliat în Bazargic, prin petiția înregistrată sub No. 1367/915, contra cărței de judecată comercială No. 52/915, a Judecătoriei ocol. 11 Bazargic, prin care s'a validat poprirea cerută de intimatul Todor Toșeff efectuată în mâinile apelantului Trifon Athanasoff prin procesul-verbal încheiat de poliția orașului Bazargic în ziua de 19 Decembrie 1914, pentru suma de una mie cinci sute șase zeci lei ce apelantul avea să plătească pe baza a două cambii lui Ivan Athanasoff, acesta din urmă fiind debitorul lui Todor Toșeff, pe baza cărței de judecată

a Judecătoarei ocol. II Dobrici No. 5243/912, investită cu formula executorie sub No. 33/913 și a cărjei de judecată a aceleiași judecătoreii No. 156/914, investită cu formula executorie sub No. 266/914, pentru suma mai sus menționată;

Considerând că atât debitorului urmărit Ivan Atanasoff cât și terțiul poprit Trifon Atanasoff nu s'au prezentat înaintea primei instanțe, astfel că poprirea a fost validată în lipsa lor, iar astăzi în instanța de apel Trifon Atanasoff, fiind întrebat, conform art. 459 proced. civilă, dacă datorește vre-o sumă de bani lui Ivan Atanasoff și pe bază de ce titlu, răspunde că a datorat debitorului urmărit Ivan Atanasoff suma de două mii lei pe temeiul a două cambii, pe cari însă Ivan Atanasoff, le-a transmis prin gir lui Dumitru Petroff, care l'a înștiințat de dobândirea cambiilor printr'o scrisoare încă dela 12 Decembrie 1914;

Având în vedere că apelantul Trifon Atanasoff cere admiterea apelului său și validarea poprirei pentru motivul că el în calitate de emitent al unei cambii nu poate fi privit ca debitorul beneficiarului Ivan Atanasoff, chiar în ipoteza când Tribunalul ar hotărî că girul cambiei către Dumitru Petroff este simulat, după cum susține intimatul T. Toșeff ci ca debitor al purtătorului care îi va prezenta cambia la scadență, astfel încât nu poate fi condamnat, în calitate de terțiu poprit, la plata sumei reprezentând valoarea cambiilor;

Că față de susținerile apelantului chestiunea de drept ce urmează a fi rezolvată, este aceea de a se ști: dacă un creditor al beneficiarului cambiei poate efectua o poprire pentru suma ce se datorește acestuia de un terțiu, pe baza cambiei;

Având în vedere că măsura asigurătoare sau executivă a poprirei este vădit incompatibilă cu caracterul special al cambiei, întrucât, cine zice poprire zice și indisponibilitate a sumei poprite, iar cambia este prin excelență un instrument de circulație, fiind asemănată în legislația comercială, modernă unei adevărate monede fiduciare, proprietatea ei fiind necontestat supusă transmisiunii prin gir, grație clauzei la ordin;

Că a admite altfel, însemnează a ridica cambiei cel mai esențial atribut al ei, care este valoarea sa circulantă, de oarec nimeni nu ar mai primi să devină giratarul unui efect al cărui debitor a fost pus în imposibilitatea de a mai plăti suma datorată prin practicarea unei poprirei de către creditorii unui girant anterior;

Că tot în această ordine de idei se poate spune că adoptarea acestui sistem ar contraria întreaga economie a instituției cambiare și din punctul de vedere că nimeni nu ar mai primi să se mai oblige prin poliță, din cauza riscului la care poate fi expus de a plăti de două ori una și aceeași datorie, adică: o primă plată prin efectul validării poprirei către creditorul poprit și o a doua plată pe temeiul acțiunii cambiale, pe care ar exercita-o posesorul ulterior, cărui beneficiar, chemat în instanță de poprire ca debitor urmărit, i-a transmis cambia prin gir și cărui debitor acționat nu i-ar putea opune plata forțată făcută grație poprirei, întrucât această plată nu poate constitui o excepție personală în sensul art. 349 c. com. contra aceluia care exercită acțiunea cambială;

Considerând că, dacă s'ar consacra posibilitatea poprirei în materie cambială, ar trebui să se admită că emitentul poate fi chemat ca terțiu poprit și într'o a doua sau a treia instanță de poprire de orice creditor al unui giratar posterior întrucât emitentul fiind debitorul oricărui posesor ulterior al cambiei, ar urma ca creditorii acestui posesor ulterior să poată exercita și ei poprirea pe suma datorită, astfel încât am ajunge la rezultatul inadmisibil ca: debitorul unui titlu de creanță să poată fi obligat a plăti datoria față de toți posesorii titlului fără ca cel puțin să aibă puțință de a invoca plata făcută creditorului anterior;

Având în vedere că în materie de obligațiune cambială debitorul nu are decât un singur creditor deter-

minat și anume pe posesorul cambiei din ziua scadenței și numai între acest posesor și obligatul cambiar pot fi raporturi de drept bine și distinct determinate; până atunci debitorul nu datorește nimic decât numai creditorului intrinsec al cambiei și nu poate fi privit decât numai ca un element de siguranță al plății obligațiunii, având același rol în jocul economic și juridic al circulației cambiei, pe care îl are și rezerva metalică a băncilor de emisiune;

Că acest mod de interpretare este confirmat, în mod categoric și de dispozițiunile art. 316 al. 2 cod. com. după care cel ce plătește o cambie înainte de scadență, răspunde de validitatea plății, legiuitorul, înțelegând că până la scadență obligatul cambiar să se țină departe de orice raport juridic cu posesorii intermediari ai cambiei;

Având în vedere că prin faptul că poprirea nu e admisă în materie cambială, nu se aduce nicio restricție dreptului de gaj general al creditorilor, stabilit prin art. 1718 și 1719 cod. civil, dându-se astfel un caracter de indisponibilitate, pe care legea nu-l prevede, unor bunuri încorporale care împreună cu restul averii debitorului constituiesc gajul comun al creditorilor, de oarec dacă o cambie nu poate face obiectul unei poprirei ea este însă susceptibilă de celelalte căi de execuțiune silită, cum este de exemplu sechestrul, fiind — în genere — admisă că măsura sechestrului nu poate aduce nici o împedcare liberei circulațiuni a cambiei, ea fiind singură de natură a concilia interesele creditorului cu acelea ale liberei circulațiuni; (Trib. Iași 20 Iunie 1909, Dreptul 1909 p. 621; E. Thaller, Traité de droite commercial, No. 705—1466;

Că de altfel, imposibilitatea poprirei asupra unei cambii nu este numai rezultatul unei speculațiuni logice din principiile generale ale materiei, ci este o prohibiție consacrată de însăși textul art. 321 cod. com., care prevede că debitorul unei cambii nu poate fi oprit dela plata ei decât numai în caz de pierdere a cambiei și de faliment al posesorului;

Considerând că întrucât regula generală este libera circulațiune, iar singurele excepțiuni sunt numai cele arătate în art. 321 c. com. nu s'ar mai putea adăoga, pe cale de interpretare, și excepțiunea rezultată din practicarea unei poprirei, întrucât în asemenea caz ar fi să se creze alături de lege și să se încalce principiul că toate excepțiunile sunt de drept strict, neputându-se extinde cadrul lor pe cale de analogie sau interpretare;

Că dacă poprirea poate fi admisă asupra unei cambii, acesta nu se poate concepe decât numai după scadență, întrucât girul unei cambii după scadență producând conform art. 281 cod. com. numai efectele unei cesiuni un creditor al girantului poate efectua o poprire în mâinile oricărui dintre co-obligații anteriori, fără ca acestea să mai fie expuși a plăți pentru a doua oară, de oarec cambia ne mai beneficiind, după scadență, de principiul neoposibilității excepțiunilor personale, cade sub aplicația dreptului comun, fiind deci posibil aceluia care a plătit valoarea cambiei în urma poprirei, să invoce stingerea obligațiunii față de posesorul giratar, care l'ar mai chema în judecată în același scop, conform principiilor puse de art. 1149, 1333 și 1335 cod. civil;

Având în vedere că dispozițiunile art. 917 al II cod. com. după care creditorul interesat într'o cauză comercială poate popri pentru sumele cuprinse în titlul său, sumele sau efectele datorite debitorului său decâtre un al treilea nu pot constitui un argument, în favoarea tezei contrarii, de oarec este necontestat că prin cuvântul «Efecte» s'a înțeles titlurile de credit ordinare cum ar fi de exemplu acțiunile, obligațiunile, titlurile de rentă sau părțile de interes, neputându-se cuprinde în această denumire generică de «Efecte» și cambia, care are un caracter propriu și este guvernată de reguli și principii speciale.

Având în vedere că cererea intimatului T. Toșeff de a se deferi jurământ debitorului urmărit Ivan Atanasoff, asupra faptului că girul prin care acesta a transmis

cambia lui Dumitru Petroff este simulat, urmează a fi respinsă, întrucât jurământul nu este concludent nepunând duce la deslegare pricinei, de oarece presupunând că în adevăr acest gir este simulat, soluțiunea juridică a afacerii nu poate fi alta și poprirea trebuie a fi privită ca inadmisibilă pentru motivele deja arătate, motive care sunt referitoare tocmai la ipoteza când cambia s'ar găsi în realitate în posesiunea debitorului urmărit Ivan Atanasoff;

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte Traian Alexandrescu, Tribunalul, respinge ect.

(s) Traian Alexandrescu, Ion Stinghe.

(s) Greffier, N. Gheorghiu

NOTA. — Comentând pentru întâia oară o hotărâre a Tribunalului Caliacra, țin să fac constatarea că magistrații din noul teritoriu românesc, au știut să-și îndeplinească datoria pentru ca locuitorii aceluia teritoriu să aibă cea mai desăvârșită încredere în justiția românească.

Pe lângă aceasta, articolele câtor-va eminente judecători ca: D-nii N. N. Ciurea¹⁾, Ion M. Botez²⁾, I. G. Solomon³⁾, etc., precum și frumoasele hotărâri publicate în revistele noastre de drept, dovedesc munca depusă de magistrați, atât pentru punerea în legătură a legilor locului cu legile românești, cât și pentru îmbogățirea științei juridice.

Datoria dintr'o cambie se poate popri? Iată chestiunea examinată și rezolvată în sens negativ prin documentata hotărâre a Tribunalului Caliacra, redactată de Domnul Președinte Traian Alexandrescu. Trifon Atanasoff, era emitentul unei cambii a cărui beneficiar era Ivan Atanasoff. Acesta transmite cambia lui Dumitru Petroff. Creditorul lui Ivan Atanasoff, Teodor Toșeff, poprește în mâinile debitorului cambiei, Trifon Atanasoff pentru datoria pe care Ivan Atanasoff o avea către Toșeff. În fața Tribunalului, Trifon Atanasoff, debitorul din cambie, cere invalidarea poprirei pe motivul că în calitate de emitent al unei cambii, nu poate fi privit ca debitorul beneficiarului Ivan Atanasoff, ci ca debitorul purtătorului, care-i va prezenta cambia la scadență.

Chestiunea de drept pe care o rezolvă Tribunalul, este de a se ști dacă un creditor al beneficiarului cambiei poate efectua o poprire pentru suma ce se datorește acestuia de un terțiu pe baza cambiei. Tribunalul, ținând seama că măsura asigurătoare sau executorie a poprirei, este vădit incompatibilă cu caracterul special al cambiei, întrucât cine zice «poprire» zice și «indisponi-

bilitatea sumei poprite», iar cambia este prin excelență un instrument de circulație, dă dreptate apelantului Trifon Atanasoff și invalidează poprirea.

Toți autorii sunt de acord a recunoaște că poprirea nu este compatibilă cu caracterul circulatoriu al cambiei. Vorbind de circulațiunea cambiei, *Vivante* ne spune: Astfel, cambia în scurta sa viață slujește la un mare număr de operațiuni de credit și câștigă în calea sa forțe noi — *vires adquirit eundo* — pentru că toți cei ce pun semnătura lor, garantează în mod solidar plata integrală la *ziua și locul* scadenței⁴⁾. *Cosack*⁵⁾, ne spune: «Cambia este o valoare mobilă. Aceasta înseamnă că dreptul de a valorifica datoria înscrisă în cambie, nu aparține decât aceluia care e *în drept* de a dispune de cambie ca *act scris*; dreptul născut *din cambie* este strâns legat de dreptul *asupra* cambiei.

Pentru a se evidenția mai mult caracterul circulator al cambiei, *Vivante* examinând art. 294 cod. com. italian, corespunzător cu art. 316 cod. nostru comercial, prin care se stipulează că posesorul nu poate să fie silit să primească plata înainte de scadență și că cel ce plătește înainte de scadență, este răspunzător de plată, îl explică prin: Interesul ce-l poate avea creditorul titlului indosabil prin esență, de a se servi până la scadență pentru a plăti datoriile sale fără transport de numerar. Apoi prin interesul ce-l poate avea de a nu primi plata la o epocă defavorabilă față de cursul schimbului; în fine prin necesitatea de a respecta scadența cambiei în vederea protejării proprietarului a cărui titlu a fost pierdut sau furat, pentru a îndeplini procedura amortismențului care nu poate produce pentru el, nici un efect util decât posterior scadenței (Art. 355 cod. com.).

Dacă există controversă între autorii francezi cu privire la poprirea sumei din cambie în mâinile debitorului, este din cauză că unii autori sunt de părere că poprirea nu este admisibilă decât până la scadența cambiei⁶⁾, iar alții sunt de părere că chiar în urma scadenței datoria din cambie nu se poate popri. La noi este tranșată chestiunea prin art. 281 Cod. com.: «Girul cambiei ajunsă la scadență, produce numai efectul unei cesiuni».

Să arătăm și o opinie și cealaltă. Nu se poate popri până la scadență suma datorată prin cambie și aceasta este o consecință a încorporațiunii creanței în titlu și a inopozabilității excepțiilor. Poprirea, n'ar avea nici o utilitate pentru că ar fi lesne popritului de a transmite cambia unui

¹⁾ N. N. Ciurea «Cu privire la scrisoarea D-lui St. Stătescu» *Curierul Judiciar* No. 17/914, pag. 137 și «Dreptul Justiției de a se pronunța asupra cererii lor de extrădare» *Curierul Judiciar* No. 55 din 1914.

²⁾ I. M. Botez «Raportul dresat în calitate de Judecător al Ocol. Balcic cu privire la conflictele de drept în legislația bulgară și română» *Curierul Judiciar* No. 12/914

³⁾ I. G. Solomon «Acțiunea în revendicarea comostenitorilor» *Curierul Judiciar* No. 13/914 și «Conflictul legilor în teritoriul anexat», *Curierul Judiciar* No. 17/914.

⁴⁾ *Vivante* *Dirritto commerciale*, vol. III, No. 1019.

⁵⁾ *C. Cosack*, *Drept comercial* ed. VI-a tom. II, paragr. 47 No. III și I

⁶⁾ *Léon Lacour*, *Précis de Droit Commercial*, Paris 1912.

indosatar, căruia această excepțiune nu i-ar fi opozabilă. Ea încetează de a se aplica atunci când trata a sosit la scadență pentru că circulațiunea trebuie să se întrerupă în acest moment.

Ch. Lyon Caen și L. Renault¹⁾ sunt cu totul de altă opinie. Sunt autori — ne spun ei — cari admit soluțiunea nevalidității popririi înainte de scadența poliței, și o refuză după (Nouguier, I No. 332). Această distincțiune se alătură la opinia că indosarea după scadență produce efectele cesiunei la persoană denumită din punctul de vedere al excepțiilor opozabile purtătorului. Lyon Caen & Renault resping aceste distincțiuni și exclud poprirea chiar *posterior scadenței*.

Chestiunea popririi sumelor datorate prin cambie, s'a mai prezentat înaintea instanțelor noastre²⁾. În «Curierul Judiciar» No. 28 din 15 Aprilie 1904, se găsește sentința Trib. Bacău din 10 Decembrie 1903 cu adnotațiunea mult regretatului Grigore V. Maniu. Prin această sentință, se stabilește că debitorul cambiei nu poate opune poprirea ce i s'ar fi făcut de un al treilea, pe suma din cambie pentru o datorie a unuia din giranți, intermediatori ai cambiei, pentru că aceasta nu este o excepțiune personală a deținătorului cambiei, căruia i s'a transmis prin gir acea cambie. Debitorul cambiei nu poate fi oprit dela plata ei de către un creditor personal al unui girant anterior, care nu are nici nu mai poate avea vre-un raport juridic cu purtătorul actual al cambiei.

Maniu comentând această sentință, ne spune că în cazul când pe baza unei popririi debitorul refuză la termen a-și plăti datoria cambială, creditorul va cere a se face protestul pentru neplată, chiar dacă suma este consemnată, de vreme ce ea nu i se plătește, și-și va exercita acțiunea cambială. Poprirea cerută în materie de cambie, nu poate nimici efectele clauzei la *ordin* care e de esența cambiei și a face astfel o pedică ilegală la libera ei circulațiune și transmisiune, și aceste transmisiuni sunt așa de dese, așa de repezi, încât nu este dificil a pricepe că în materie cambială «poprirea e ceva anodin», «ceva fără folos», «și contrar esenței ei ca titlu de credit și circulabil».

Examinând părerea lui Bedarride, care admite validitatea popririi, dacă acel care a cerut-o este creditorul purtătorului actual ne spune că această distincțiune nu există în lege și după opiniunea predominatoare, trasul are a plăti cambia scăzută fără să țină seamă de poprirea cerută.

Prin nici o măsură debitorul unei cambii nu poate fi oprit dela plata ei, decât în două cazuri: în caz de pierderea cambiei și în caz de faliment al posesorului (art. 321 cod. de com.). Legiuitorul edictând aceste reguli, a fost condus de două motive: 1) S'a temut de popriri de complezență destinate a întârzia plata. 2) S'a temut de distrugerea efectelor popririi prin transmisiunea cambiei. (Vezi Bravard & Démangeat III, 340, l. cit. de Lyon Caen et Renault, ed. IV, 313).

De curând Tribunalele noastre³⁾ au hotărât că mărfurile aflate în docuri, mărfuri pentru care s'au emis *recipise-warante*, nu pot să fie sechestrate și nici urmărite chiar pe baza legii mărcilor de fabrică, întrucât recipisa-warrant, titlu circulator, n'ar mai reprezenta marfa specificată în ele, atunci când acea marfă, indiferent din ce motive, ar fi sechestrată sau urmărită. Tot așa cambia, titlu circulator prin excelență, nu poate fi împedit în regulata lui negociare prin popriri făcute în mâinile datornicului, și din acest punct de vedere aprobăm atât considerentele bogate în documentări cât și concluzia la care Tribunalul Caliacra a ajuns, hotărând că o *poprire făcută asupra unei datorii din cambie, nu poate să fie validată*.

Galați 7 Octombrie 1915.

Grigore L. Trancu-Iași

Deputat de Covurlui

Tribunalul civil din Lisieux

— 9 Mai 1913 —

Tutelă.—Incapacitatea tutorului de a primi cesiunea unui drept existent în contra minorului.—Art. 450 C. civ. fr. (390 § 2 C. civ. rom.).

Neaplicarea acestei dispoziții excepționale nici curatorului, nici cons. judiciar.

Tutorul nu poate să primească cesiunea unui drept sau unei creanțe în contra minorului.

La caz de călcarea acestei dispoziții prohibitive, nulitatea nu poate fi propusă decât de minor, pentru că art. 450 din codul civil (390 § 2 Cod. civ. rom.) are în vedere interesul exclusiv al minorului, iar nu edictarea unei incapacități în contra tutorului.

Minorul emancipat sau ajuns major, are deci facultatea de a respecta cesiunea, recunoscând pe tutor de creditor, el trebuind să plătească, în asemenea caz, acestui din urmă valoarea întregă a creanței cedate, iar nu numai prețul cesiunei.

Dispoziția art. 450 C. civ. (390 § 2 Cod. civil rom.) fiind excepțională și, ca atare, de strictă interpretare, se aplică numai tutorului, fie el legal, testamentar sau dativ, nu însă curatorului, nici consiliului judiciar.

OBSERVAȚIE. — Primul punct din sentința

³⁾ Vom publica sentințele Trib. Covurlui și a Curței de apel Galați, cu privire la această chestiune.

¹⁾ Lyon Caen & Renault, Droit Commercial, ed. IV, No. 313.

²⁾ A se vedea Eftimie Antonescu Cod. com. adnotat, Cambia-Ceul, art. 277, No. 88 și No. 89, precum și art. 221, No. 9, citând pe C. Orănescu, Curierul Judiciar No. 77 din 1910 pag. 657; C. Toneanu, Curierul Judiciar No. 10 din 19. 7.

tribun., a cărei sumar s'a reproduș mai sus, cu privire la nulitatea cesiunii unei creanțe, primită de tutor contra minorului, este controversat. Se decide însă, în genere, că această nulitate este pur relativă, creată numai în interesul minorului. Vezi D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, tom. II, p. 736 urm. (ed. a 2-a) și tom. VIII, p. 804, 805.

În privința punctului de al doilea hotărât prin această sentință, se decide de asemenea, deși

chestiunea este și de astădată controversată, că incapacitatea edictată de art. 390 § 2 C. civil se aplică numai tutorului, nu însă curatorului și consiliului judiciar, care asistă numai pe incapabili, și care se bucură de capacitatea dreptului comun. Vezi D. Alexandresco, tom. II, pag. 738 și tom. VIII, pag. 602. — *Contră*: C. apel Bruxelles, Sirey, 88. 4. 13 și *Dreptul* din 1910, No. 53, pag. 428 (cu nota confratelui nostru S. Rădulescu). (N. R.).

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE

CASAȚIE S. I

*Recurenta Maria Pruteanu prin d-l avocat P. Poni.
Intimata Elena Botez ș. a. prin d-l avocat I. Șubă.*

Sucesiune. — Acceptare tacită la prima instanță. — Dacă se poate reveni în cursul instanței de apel. — Partaj. — Raportul dotei. — Art. 689, 700 și 752, c. civ.

Când instanța de apel constată în fapt că fiica înzestrată a lui de cuius a făcut acte de acceptare tacită a succesiunii încă de la prima instanță, acea acceptare este irevocabilă, iar renunțarea făcută posterior, în cursul instanței de apel e tardivă și inoperantă; de aci rezultă că acea moștenitoare neputând opune o renunțare valabilă, nu putea, conform art. 752 c. civil, să păstreze dota;

Prin urmare Curtea de apel n'a violat art. 689, 700 și 752 c. civ, când a decis că odată acceptând succesiunea, moștenitoarea nu mai poate renunța la ea și că, dar, este datoare să raporteze la masa de împărțit averea ce a primit ca dotă (*Cas. s. I, decizia No. 479, din 15 Septembrie 1915, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei C. apel Galați s. II, No. 81/1912*).

CASAȚIE S. II

*Recurentul Leon Franco prin d-l avocat N. Stăvescu.
Ministerul public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.*

Magistrat transferat. — Momentul până în care el poate instrumenta în vechea funcțiune. — Aducerea la cunoștință a decretului.

Înaintarea sau transferarea unui magistrat nu-i ridică competența de a instrumenta de cât din momentul în care i s'a adus la cunoștință decretul de înaintare sau de transferare (în speță era vorba de o opoziție făcută la Camera de punere sub acuzare de un procuror, care fiind numit judecător de instrucție, a depus jurământul tot în ziua în care făcuse opoziția, ceea ce nu exclude că a putut să fie încunoștințat despre acea numire după facerea opoziției, de și în acea zi (*Cas. s.*

II, decizia penală No. 2141 din 21 Septembrie 915, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei No. 340/915 a Camerei de punere sub acuzare de pe lângă Curtea de Apel din București).

CASAȚIE S. III

*Recurentul Ch. Schäffer prin d-l avocat C. Cociaș.
Intimatul G. Tuțou, lipsă.*

Camere arbitrale. — Competința. — Diferend ivorit dintr'un contract de vindere - cumpărare de cereale. — Stipularea competenței acestei instanțe. — Dacă trebuie ca contractul să fie anunțat la bursă în 3 zile. — Dispoziție din Regulament neprevăzută în lege. — Art. 47 legea burselor și 188 din Regulament.

Art. 47 din legea burselor dă în competența camerelor arbitrale, între altele, judecarea neînțelegerilor derivând din tranzacțiuni ce pot face obiectul unei operațiuni de bursă, de câte ori părțile au stipulat formal competența acestei instanțe, fără a mai cere vre-o altă condiție.

Legea burselor nesubordonând competența camerei arbitrale condițiunii ca operațiunea să fi fost anunțată la bursă în termen de 3 zile de la efectuare, cum prevede art. 188 din regulamentul acestei legi, urmează că această condițiune prescrisă de regulament rămâne ca o simplă recomandatiune, lipsită de ori-ce sancțiune legală și dar nu se poate trage o decădere din neobservarea ei, un regulament de aplicarea legii neputând depăși, modifică sau adăoga la legea pe baza căreia el este alcătuit (*Cas. III, decizia No. 478 din 30 Septembrie 915, prin care s'a casat decizia camerei arbitrale a Bursei din București No. 99/915*).

Rugăm stăruitor pe onorații noștri abonați din provincie ca abonamentele datorite să le achite prin mandat postal direct la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, pe numele d-lui Codreanu, proprietarul ziarului, singurul în drept a face încasările, sau la prezentare redactorului nostru d-l Ion Bacicu sau încasatorului D. Niculescu, legitimați cu autorizație specială în schimbul numai a chitanțelor cu stampila ziarului, ce vor liberă din registre cu matea, iar cei din capitală să plătească ca și până acum, vechiului nostru încasator C. Petculescu.